

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς Κυρίας Π. Κ.

ὑπὸ εἰκόνα ξηροῦ φύλλου

(Τὰ πλεῖστα φύλλα τοῦ λευκώματος περιέχον τεχνητὰς στεφάνας ἀνθέων)

Εἰς ἀνθοδέσμας ἐκ χειρῶν
τοσούτων φίλων
ἄοσμον, ἄχρουν καὶ ξηρὸν
τί θέλει φύλλον;

Δέν εἶναι δάφνη, προῖον
τοῦ Ἑλικῶνος·
καὶ τὸ ἐξήρανε χιὼν,
πνοὴ χειμῶνος.

Δέν ἔπιδε τὴν πρωϊνὴν
μαΐου δρόσον,
ἀλλὰ πεσὸν, ὑπὸ δεινὴν
ἐτάκη νόσον.

Μῦρον δέν πέμπ' εἰς οὐρανόν,
οὐδ' εὐωδίας,
οὐδὲ σκιάζει τὸ πτηνόν
τῆς μελωδίας.

Δέν ἔχει πράσινον, νεκρὸν
ἔχει τὸ χρῶμα.
Καθεὶς τὸ ρίπτει, καὶ πικρὸν
εἶν' εἰς τὸ στόμα.

Τὸ σύρουσι κατὰ κρημνῶν
χειμάρρων λίθοι,
καὶ τοῦ στελέχους του γυμνόν,
κατεπατήθη.

—

Δέν εἶναι φύλλον τῶν χρυσῶν
καὶ τῶν ποικίλων.
Ἐκ τῆς καρδίας ἐκπεσόν,
εἶν' ἐν τῆς φύλλον.

—

Ἄφ' οὗ τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς
δέν τὸ ἡδύνει
οὐδ' ἔχει κλάδον ἐπὶ γῆς
χλωρόν νὰ μείνη,

—

Ἄφ' οὗ κρυπτός, ἀνιλεῖς
τὸ τρώγει σκώληξ,
καὶ διερράγ' ἡ τῆς ζωῆς
αὐτοῦ πομπόλυξ,

—

Ἄφ' οὗ τὸ ἥρπασε στροφή
σφοδρῶν ἀνέμων,
ὦ! ἄφες, ἄφες νὰ ταφῇ
ἐδὼ εὐδαῖμον.

